Marcel LUCA
Explozia clipei

După calculele noastre, energia eliberată prin detonarea ciudatei substanţe sintetizate de noi nu trebuia să fie mai mare decât cea degajată de o grenadă defensivă obişnuită. De aceea, împreună cu Smith, am pregătit experimentul în mijlocul parcului particular, destul de părăginit, ce se învecina cu micul nostru laborator. Domnul Mac Donald, proprietarul domeniului, îşi exprimase dorinţa de a participa şi el la acest eveniment, aşa că n-am avut ce face şi ne-am instalat împreună cu el în tranşeeea situată la circa cincizeci de metri de locul ales. Dimineaţa, cu soarele strălucitor care suia pe bolta înaltă, fără urmă de nor, anunţa o zi de vară dintre cele mai frumoase. În timp ce Smith şi cu mine controlam cu minuţiozitate, pentru ultima oară, contoarele care urmau să măsoare intensitatea deflagraţiei, domnul Mac Donald şi-a adus din maşina parcată pe o alee din spatele nostru un aparat de fotografiat destul de banal şi un binoclu militar ale cărui glorioase state de serviciu erau cu prisosinţă înscrise pe tocul de piele, uzat şi cârpit pe toate părţile. În cele din urmă, am hotărât că putem proceda la detonare. În timp ce eu făceam contactul electric, Smith trăgea cu disperare de pulpana hainei domnului Mac Donald, care încerca să privească peste marginea parapetului. Explozia ne-a părut mai curând o cascadă de trosnete ciudate şi ţiuituri stânjenitoare, care au durat aproape două minute. Ne aşteptam la o undă de şoc suficient de puternică pentru a arunca ceva pământ peste noi, dar am constatat cu uimire că firele de iarbă ce creşteau pe marginea adăpostului nici nu se clintiseră măcar. - E clar! N-a fost cine ştie ce..., a exclamat dezamăgit Smith, ridicându-se în capul oaselor. Sprijinindu-se cu mâna pe parapet, s-a înălţat deasupra lui, după care ne-a ajutat pe rând să urcăm. Scuturându-ne hainele, ne-am întors privirile spre locul exploziei. Şi am înmărmurit. La o distanţă de câţiva kilometri, strălucea orbitor în lumina soarelui un gheţar imens. Printre castanii pe care îi ştiam cu toţii, foşneau alene ferigi uriaşe, iar în stânga noastră, la câteva sute de paşi, se desluşea o clădire destul de dărăpănată, după toate aparenţele, un han medieval. Se întâmplase ceva ce ne depăşea înţelegerea. Am privit năuciţi până în momentul în care domnul Mac Donald, apucându-mă viguros de cravată, mi-a urlat în ureche: - Uitaţi-vă acolo, uitaţi-vă acolo! Un monstru, domnule Fisher! Eu văd un monstru! Fără îndoială, sunt nebun! - Şi eu îl văd, şopti Smith. E un Stegosaurus cât se poate de real... Deplasându-şi greoi trupul masiv, lung de vreo şapte metri, pe coama căruia se înălţau impresionantele plăci osoase poligonale, dinosaurul dispăru între ferigi şi liane. - Cred că ar fi bine să o luăm în direcţia construcţiei ăleia, am spus eu, hotărându-l cu greu pe speriatul proprietar să dea drumul cravatei. Am pornit tustrei, în şir indian, spre clădirea mohorâtă, pe frontispiciul căreia descifrasem, cu ajutorul binoclului, o firmă scrisă într-o engleză arhaică: “La vama drumeţilor”... Înghesuiţi sub arcada solidă a intrării, hangiul şi două femei priveau parcă mai puţin speriaţi ca noi peisajul care, totuşi, nici lor nu le părea mai familiar. - Pe spada cinstitului rege Harold, răcni către noi presupusul hangiu, spuneţi-mi şi mie, domnilor, ce jivină l-a mai înţărcat şi pe păsăroiul ăsta cu poftă de mestecat mai mare ca a nevesti-mi! - şi ne arătă cu mâna un pterodactil care fugărea cu un succes deplin găinile din ogradă. Terminând de înghiţit ultimul pui, reptila clămpăni fioros din dinţii ascuţiţi şi se ridică în aer, fâlfâindu-şi aripile membranoase. Smith îi luă tovarăşului nostru de aventură aparatul de fotografiat şi prinse în obiectiv pterodactilul, hanul, jungla dimprejur şi chiar un nou saurian care se arătase în dreptul gheţarului. - Da’ domniile voastre dincotro veniţi, ne interpelă în sfârşit hangiul, că nu ştiu să fi văzut vreodată asemenea veşminte la un drumeţ?... Şi ce încălţări, măiculiţă! se minună el. - Suntem nişte călători sărmani, mă grăbii eu să explic ceva. Dar mai bine spune-ne, jupâne, în ce dată ne aflăm, că noi... - Adicătelea cum “în ce dată”?! - Adică anul, luna, ziua în care ne aflăm... - Păi... domnilor, eu aş zice că e a patra zi a lui iulie, în anul o mie cinci sute cinzeci şi doi, zise tărăgănat omul, privindu-ne cu oarecare suspiciune. Pe drumul pe care veniserăm şi noi îşi

făcu apariţia un bărbat scund, cu un melon verzui pe capul cărunt, ai cărui ochi spălăciţi căutau cu uimire de jur-împrejur. Croiala hainei sale de catifea reiată, ca şi pantalonii strâmţi, întinşi pe picior cu ajutorul elasticului petrecut pe sub talpa ghetelor sale prăfuite, îl făceau să pară desprins dintre prietenii domnului Pickwick. - Bună ziua! ne salută el cu evidentă demnitate. Numele meu e Windsom! Samuel John Windsom, comis voiajor, încă din 1847, la firma "Kook şi Fiii". Cu cine am plăcerea?... - Fischer, mă formalizai eu. - Smith H. Smith, fotograf amator, se prezentă colaboratorul meu, luminându-i obrajii sanguini cu flash-ul. - Mac Donald, Esquire, rosti şi al treilea membru al grupului nostru, pocnindu-şi cu seriozitate călcâiele. - Iar eu mi-s jupânul Mac Donald, hangiu din tată-n fiu pân' locurile astea!... Smith, uitând se pare de gravitatea situaţiei în care ne aflam, începu să râdă cu poftă: - Iată-ţi strămoşul, domnule Mac Donald! Mă miram eu de unde atâta asemănare! Acum nu mai încape îndoială că eşti, într-adevăr, de viţă veche!... Comis-voiajorul îşi puse la picioare sacul de călătorie şi, aprinzându-şi o pipă afumată, privi cu atenţie împrejurimile, pufăind tacticos, după care exclamă: - Curioasă regiune! N-am mai fost niciodată pe aici, dar nici n-aş fi crezut să văd în vreo pădure a bătrânei Anglii un elefant... Hangiul se uita la noi cu gura căscată. - Eu n-am văzut de când mama m-o făcut un elefant, dar am auzit de la un corăbier bătrân care fusese pân' Indii că are o piele aşa de băţoasă că nu poate fi nicidecum străpunsă cu lancea. Ba încă e aşa de zgronţuroasă, că păgânii aceia ascut padele de ea. - Ei, elefantul acesta, domnilor, era lăţos ca un câine ciobănesc, ne asigură cu gravitate Samuel J. Windsom. - trebuie să fi fost un mamut! îmi dădui eu cu părerea, nemaimirându-mă de nimic. Un zgomot formidabil de fierărie ne-a întors privirile spre colinele din spatele hanului, descoperind, spre neliniştea tuturor, o ceată de călăreţi înzăuaţi care îşi fluturau voiniceşte spadele strălucitoare pe deasupra coifurilor împodobite cu panaşe multicolore. Am dat să strig că ar fi mai bine să ne baricadăm. În interiorul hanului, pentru a câştiga timp şi pentru a ne lămuri de intenţiile războinicilor, care, după croiala veşmintelor metalice, aparţineau, probabil, anului 1000, dar, în momentul acela, imaginile s-au estompat brusc şi ne-am trezit toţi trei în vechiul decor al domeniului domnului Mac Donald. Eram singuri, hanul dispăruse o dată cu jupânul hangiu, ferigile nu mai foşneau misterios, nici urmă de comis-voiajor şi nici o particulă de praf ridicată de cavalcada cetei de cavaleri cuirasaţi...

Nu, n-am avut o halucinaţie colectivă! Şi, aşa cum se mai întâmplă în relatările unor aventuri fanteziste ce nu lipsesc din revistele ieftine, de senzaţie, nu am constatat că filmul din aparatul de fotografiat s-ar fi voalat! Dimpotrivă. Clişeele obţinute certifică coerenţa relatărilor reciproce pe care ni le-am făcut ulterior. Explozibilul "Fischer-Smith", în cantitatea experimentată de noi, se pare că produce pur şi simplu dezagregarea relativă a timpului. Foarte probabil că o cantitate mai mare din această substanţă ar putea să provoace pătrunderea în trecut pentru o perioadă şi o adâncime mult mai mari. Ce rămâne straniu pentru noi este simultaneitatea epocilor. Logic, este o enigmă: de ce n-am fost striviţi de mulţimea tuturor fiinţelor care au trăit pe teritoriul afectat de explozia clipei, a timpului, din preistorie până în prezent?! Împreună cu Smith, am hotărât distrugerea documentaţiei privind principiul de obţinere a substanţei descoperite de noi, deoarece, detonată într-o cantitate mai mare, ar putea oricând transporta omenirea în perioada în care Pământul era o masă incandescentă, contopind astfel ÎNCEPUTUL cu SFÂRŞITUL...